

درباره خاستگاه شعبانیه و زندگی مؤسس آن است. این اثر به همراه رساله تربیت‌نامه فؤادی در ۱۲۹۳ در قسطمونی به چاپ رسید. رساله تربیت‌نامه به کیفیت ساختن آرامگاه شعبان ولی در آغاز قرن یازدهم اختصاص دارد (وجدانی، کتاب ۳، ص ۳۶۴؛ د. اسلام، چاپ دوم، ذیل ماده؛ درباره عمر فؤادی ← بروسلی، ج ۱، ص ۱۱۸-۱۱۹).

طريقت شعبانیه به سبب تعداد فراوان خلفای شعبان ولی به یکی از پرتفوژترین طرقهای عثمانی بدل شد؛ چندان‌که در مدتی کوتاه پس از تأسیس به استانبول نیز راه یافت و در آنجا شیخ شجاع (متوفی ۹۹۶)، نایب شعبان ولی، توانست سلطان مراد سوم (حک: ۹۸۲-۱۰۰۳) و شماری از درباریانش را جذب کند، و سلطان دست ارادت به او داد (عطایی، ص ۳۶۴؛ کنیش^۵، ص ۲۶۶؛ اون‌گورن، ص ۸۸).

طريقت شعبانیه در میان شاخه‌های جمالیه بیشترین انشعابها را داشته و طريقت جمالیه به واسطه آن تا به امروز در آناتولی تداوم یافته‌است (اون‌گورن، ص ۷۹). نخستین انشعاب اصلی در این طريقت را شیخ علی علاء الدین قره‌باش ولی^۶، ملقب به علی‌الأطْوَل (متوفی ۹۷۰)، انجام داد. شعبه قره‌باشیه نیز به دست چهار خلیفة علاء الدین، یعنی سید محمد نصوحی اسکدواری، شیخ مصطفی بکری مصری، شیخ عمر عارفی استانبولی و شیخ حسین قسطمونی، به چهار شعبه تقسیم شد (وجدانی، کتاب ۳، ص ۴۷). دو شعبه نخست نیز به شاخه‌های دیگری منشعب شدند.

سید محمد نصوحی که به عنوان افضل و اجل خلفای قره‌باش ولی شناخته می‌شد (همانجا)، احتمالاً در ۱۰۵۸ یا ۱۰۶۳ در اسکدار به دنیا آمد (به د. ا. ترک، ذیل «محمد نصوحی»). پدرش سید نصوح بیگ بن اختریار الدین از سپاهیان بود و نسب به حضرت علی علیه السلام می‌برد (وجدانی، کتاب ۳، ص ۶۹؛ وصف، ج ۴، ص ۵۱). نصوحی در جوانی دست ارادت به قره‌باش ولی داد و در ۱۰۸۵ برای ارشاد مردم در خانقاه صحن‌الله در مطرنی / مودورنو^۷ اقامت گزید، اما در ۱۰۹۶ به استانبول بازگشت و در ۱۱۱۷ سلطان احمد سوم او را واعظ مسجد ایوب سلطان کرد. نصوحی مدتی به سبب برخی اتهامات به قسطمونی تبعید شد (ربع‌الآخر ۱۱۲۶ تا شوال ۱۱۲۷) که مریدان او این تبعید را از کرامات شعبان ولی و دعوتی از سوی او تعبیر کرده‌اند (وصف، ج ۴، ص ۵۲-۵۵؛ د. ا. ترک، همانجا). او در ۱۷ رمضان ۱۱۳۰ وفات یافت و در خانقاہ محله دوغانچی لار در اسکدار دفن شد. سید محمد نصوحی در کنار عبادتها واجب و نیز اعمال عبادی مستند بر سنت، به خلوت

(2004); Richard M. Wafula, "The use of allegory in Shaaban Robert's prose works", M. A. thesis, University of Nairobi, 1989; Andrey Zhukov, "Old Swahili-Arabic script and the development of Swahili literary language", *Language in Africa*, vol.15 (2004); idem, "Shaaban Robert in the Russian language", *Swahili forum*, 5 (1998); Elena Bertoncini Zábková et al., *Outline of Swahili literature: prose fiction and drama*, Leiden 2009.

اعسکر بهرامی /

شعبانیه، طرقی منسوب به شعبان ولی از صوفیان قرن دهم در دوره عثمانی. این طرقیت یکی از شاخه‌های جمالیه منشعب از خلوتیه^۸ است (اون‌گورن^۱، ص ۷۹). شعبان ولی در ۹۰۵ در قصبه طاش‌کوپری^۹ (به معنای پل سنگی) از توابع قسطمونی^{۱۰} زاده شد (بروسه‌لی، ج ۱، ص ۹۴؛ وصف^{۱۱}، ج ۳، ص ۵۱). تحصیلات خود را در قسطمونی آغاز کرد و در استانبول به پایان برد. او در بازگشت به موطن خویش، در بولی نزد خیر الدین توقاتی (متوفی ۹۳۱) از خلفای جمالیه رفت و در سلک مریدان او درآمد (وجدانی، کتاب ۳، ص ۶۳؛ اون‌گورن، ص ۸۰-۷۹) و پس از دوازده سال به عنوان خلیفة شیخ خیر الدین به قسطمونی آمد و در مسجد سید سنتی در محله حصارآردی به نشر طرقیت پرداخت. این مسجد بعد از اقامت شعبان ولی با نام مسجد شعبان افتادی شهرت یافت (اون‌گورن، ص ۸۲-۸۱).

شعبان ولی مدتی نیز در مسجد مجله خونسالار / خشلاalar اقامت گزید، اما در پی تحریب آن به سبب آتش‌سوزی به مسجد سید سنتی بازگشت (وجدانی، همانجا؛ وصف، ج ۳، ص ۵۱۷؛ اون‌گورن، ص ۸۳). در حلقة شاگردان و مریدان او علمای بسیار نیز حضور داشتند که گویا وقوف وی به علوم ظاهری، و توازنی که میان ظاهر و باطن برقرار کرده بود، در این امر تأثیر داشت (به اون‌گورن، ص ۸۴-۸۵).

شعبان ولی درخصوص آداب و اركان، اصل را بر کتاب مغایر الطریقه (تألیف چهل تن از علمای آناتولی که یحیی شیروانی آن را به پیروانش توصیه کرده‌است) گذاشت و مریدان را به پیروی از آن فراخوانده است (همان، ص ۸۶). او در ۱۸ ذی‌قعده ۹۷۶ درگذشت و در خانقاہ خود به خاک سپرده شد (بروسه‌لی، همانجا؛ وصف، ج ۳، ص ۵۱۸؛ قس عطایی، ص ۱۹۹، که وفات او را در ۹۷۷ ذکر کرده است). عمر فؤادی (متوفی ۱۰۴۶)، از خلفای شعبان ولی، کتابی با نام مناقب شریف پیر خلوتی حضرت شعبان ولی نوشته که مأخذ اصلی